

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **MAFRA, a.s.**, se sídlem Praha 5, Karla Engliše 519/11, IČ: 45313351, zast. JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 37, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Mladá fronta a.s.**, se sídlem Praha 4 – Modřany, Mezi Vodami 1952/9, IČ: 49240315, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 3. 2012, zn. sp.: O-60900, č. j. O-60900/D60768/2011/ÚPV,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2012, zn. sp.: O-60900, č. j. O-60900/D60768/2011/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 20. 9. 2011 o zamítnutí žalobcova návrhu na zrušení kombinované ochranné známky č. 171258 ve znění „mf“, jejímž vlastníkem je společnost Mladá fronta a. s.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Úřadu průmyslového vlastnictví konstatoval, že žalobce jakožto navrhovatel svůj návrh na zrušení napadené ochranné známky ve vlastnictví společnosti Mladá fronta a.s., opírá o rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 ze dne 11. 5. 2010 vydaný v řízení o ochranu proti nekalé soutěži,

v němž žalobce vystupuje na straně žalující a společnost Mladá fronta a.s., na straně žalované. Podle zmíněného rozsudku je žalovaný povinen zdržet se ve lhůtě 1 měsíce od právní moci rozsudku užívání slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ v názvu i zkráceném názvu žalovaným vydávaného periodika, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, nehledě na formu grafického vyjádření. Návrh na zrušení napadené ochranné známky byl podán v zachované lhůtě 6 měsíců a časová podmínka stanovená v § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), tak byla splněna.

Podmínkou k úspěšnému uplatnění návrhu podaného podle § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. je, aby v rozhodnutí soudu bylo konstatováno, že užití napadené ochranné známky je nedovoleným soutěžním jednáním. Orgán prvního stupně řízení tomuto závěru nepřisvědčil, což zdůvodnil následovně. Výrokem předmětného soudního rozhodnutí je vlastníkově napadené ochranné známky uloženo, aby se zdržel užívání označení „Mladá fronta“ a/nebo zkratky „MF“ v názvu konkrétního týdeníku. Závěry uvedené v odůvodnění soudního rozhodnutí je proto možné vztáhnout rovněž pouze ke konkrétní tiskovině a z předmětného rozhodnutí nelze dovodit, že by užití napadené ochranné známky bylo obecně pro zapsané výrobky a služby nedovoleným soutěžním jednáním. Výrok rozhodnutí soudu na napadenou ochrannou známku nedopadá, a není proto právním důvodem pro její zrušení.

Orgán rozhodující o rozkladu dále uvedl, že správní orgán sice není nadán pravomocí rozhodnout, zda napadená ochranná známka byla užívána v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, nicméně je povinen zkoumat, zda takový závěr je v předloženém soudním rozhodnutí obsažen či nikoli. Aby mohlo být návrhu na zrušení vyhověno, musí být v rozhodnutí soudu konstatováno, že užívání napadené ochranné známky vykazuje znaky nekalé soutěže. Nelze přitom omezit pozornost výlučně na přítomnost doslovného znění této fráze, neboť takové hodnocení by bylo ryze formalistické a neodpovídalo by věcné materii rozhodného ustanovení zákona. Z obsahu rozhodnutí soudu tedy musí být patrné, o kterou ochrannou známku se jedná, jaký způsob užívání byl napaden a zda je takové užití v rozporu s pravidly hospodářské soutěže. Výrokem předloženého rozsudku je žalovanému (vlastníkovi napadené ochranné známky) uloženo zdržet se užívání označení „Mladá fronta“, příp. zkratky „MF“, v názvu periodika MLADÁ FRONTA PLUS, případně MF MLADÁ FRONTA PLUS, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, nehledě na formu grafického zpracování. Z uvedeného je zřejmé, že povinnost uložená soudem se vztahuje k užívání jmenovaných označení výhradně ve vztahu ke konkrétní tiskovině. Odůvodnění rozsudku pak lze vztáhnout pouze k jeho výroku, neboť s ním tvoří nedílný celek, a nikoli ho vykládat obecně a vztahovat na další případy, které nebyly předmětem sporu. Takový výklad by byl neopodstatněně extenzivní a nemá oporu v zákoně. Odůvodnění rozsudku se tedy vztahuje pouze k tiskovině identifikované ve výroku. Soud přitom dospěl k závěru, že žalovaný vytýkaným jednáním jednal v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť tím využil pro sebe známost označení „Mladá fronta“ u veřejnosti jako názvu deníku, a přisvojil si tak soutěžní výkony jiného, po léta budovanou známost a proslulost deníku a žalobce, vlastnosti, jež mu veřejnost všeobecně přisuzuje. Jednal tak proti zásadám, které se obecně v jednání, jež souvisí s účastí v hospodářské soutěži, předpokládají, přičemž právě zachování a ochrana korektnosti a „fěr“ jednání je cílem a smyslem práva proti nekalé soutěži. K tomu soud doplnil, že výkon formálního práva známkového se nesmí přičít zásadě hmotného práva vyjádřené v § 44 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., jinak řečeno, i užití zapsané ochranné známky může být jednáním proti dobrým mravům soutěže a tedy jednáním nekalým, proti kterému má druhá strana právo se bránit a soud je povinen její dotčené právo chránit.

Z odůvodnění rozsudku soudu lze jednoznačně seznat, že žalovaný (jímž je vlastník napadené ochranné známky) se dopustil nekalého jednání v hospodářské soutěži tím, že na trh uvedl periodikum, jež v názvu obsahuje slovní spojení „Mladá fronta“, popř. jeho zkratku „MF“, a to bez ohledu na jeho grafické zpracování. Ve výroku soudního rozhodnutí je dotčené periodikum specifikováno číslem, pod kterým je evidováno Ministerstvem kultury ČR. Z evidence lze vyčíst, že předmětné periodikum bylo vydáváno s týdenní periodicitou pod názvem „MLADÁ FRONTA PLUS“ a ode dne 2.9.2010 bylo jeho vydávání přerušeno.

Jelikož výrok soudu se vztahuje výlučně k užívání jmenovaných označení při vydávání periodika pod názvem „MLADÁ FRONTA PLUS“, nelze závěry soudu vykládat extenzivně v tom smyslu, že by užívání jakékoli ochranné známky obsahující slovní prvky „Mladá fronta“ či „MF“ pro periodika bylo v rozporu s pravidly hospodářské soutěže. Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že mnohé z takových známek požívají práva přednosti sahající řadu let zpátky, než bylo zahájeno vydávání jmenovaného týdeníku v roce 2003.

Z výše uvedených důvodů dospěl orgán rozhodující o rozkladu k závěru, že předložený rozsudek soudu nedopadá na užívání napadené ochranné známky, a tudíž nebyl shledán důvod pro její zrušení podle § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb.

Pro úplnost považoval orgán rozhodující o rozkladu za nutné vyjádřit se k tvrzení žalobce, že s ohledem na § 80 zákona č. 99/1963 Sb., se v dané věci nemohl domáhat určovacího výroku, nýbrž mohl žalovat výhradně na plnění, a to natolik konkrétního, aby splnil povinnost tvrzení a unesl důkazní břemeno. Orgán rozhodující o rozkladu podotkl, že sice není oprávněn hodnotit postup navrhovatele, jímž se domáhá rozhodnutí soudu, jež je vyžadováno podle § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., neboť takové jednání je plně v rukou navrhovatele, nicméně se shora uvedeným tvrzením si dovolí polemizovat. Obecně sice platí doktrína o nepřipustnosti určovacích žalob v situacích, kdy lze žalovat na plnění, avšak i v případě, že lze žalovat na splnění povinnosti, připouští soudní praxe, že může být naléhavý právní zájem na určení dán a v takovém případě je možné domáhat se jak výroku na splnění povinnosti, tak výroku o určení právního vztahu. Ve světle výše uvedených důvodů, pro které nebylo možné návrhu žalobce vyhovět, se otázka přípustnosti žalobních nároků jeví jako bezpředmětná. Pokud jde o zohlednění dalších skutečností jako neúměrně velký zásah do práv vlastníka či splnění soudem uložené povinnosti, orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že tyto úvahy byly orgánem prvního stupně řízení vedeny nad rámec jeho rozhodnutí a na konečné rozhodnutí neměly vliv.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je založeno na neúplném zjištění skutkového stavu, na neúplném a nesprávném právním posouzení, vybočuje z mezí volného správního uvážení, je v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí žalovaného, a tudíž nezákonné a pro nedostatek důvodů též nepřezkoumatelné.

Za základní pochybení žalovaného považuje žalobce nesprávnou aplikaci zákonné normy, tj. ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb. Souhlasí s uvozujícími úvahami žalovaného, podle nichž *„má zápis označení do rejstříku jen formální ráz a výkon tohoto formálního práva se v žádném případě nemůže přičít zásadám práva hmotného, vyjádřeným v ustanovení § 40 a násl. zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník, ve znění pozdějších*

předpisů", a dále že „*Úřadu nepřísluší rozhodnout, zda užívání ochranné známky naplňuje znaky nedovoleného soutěžního jednání, neboť tento závěr učinil již soud. Úřad ostatně nemá pravomoc k rozhodnutí, zda určité jednání je či není nedovoleným soutěžním jednáním, neboť takový závěr může vyslovit právě jen soud*". Žalobce má však za to, že při rozhodování žalovaný z těchto správných zásad nevyšel a dopustil se modorce soudního rozhodnutí způsobem, který mu nepřísluší. V předmětném zákonném ustanovení se totiž jedná o tzv. „technický výmaz". Žalovaný zde nepřezkoumává rozhodnutí soudu a ani je není oprávněn vykládat tím způsobem, co má, mělo nebo nemělo zamýšlet a dokonce snad, jaké by mělo nebo mohlo mít pro vlastníka známky důsledky. Žalovaný v zákonem vymezeném rámci může/musí zkoumat toliko to, zda ve výroku vyznačené označení představuje ochrannou známku, jejíž zrušení se požaduje, a zda z odůvodnění vyplývá, že užití takového označení je nedovoleným soutěžním jednáním ve vztahu k chráněným výrobkům nebo službám. Takové úvahy ovšem napadené rozhodnutí vůbec neobsahuje. Z jeho odůvodnění vyplývá, že žalovaný ani nezkoumal, zda napadená ochranná známka představuje označení určené soudním výrokem a zřejmě bez dalšího usoudil správně, že tomu tak je. Žalovaný dále sice zjistil, pro které výrobky a služby je napadená ochranná známka zapsána, avšak v odůvodnění rozhodnutí nezjistil a nestanovil, pro které výrobky či služby je užívání tohoto označení nedovoleným soutěžním jednáním. Toto zjištění neučinil, ačkoliv je učinit měl, neboť takové posouzení náleží do pravomoci žalovaného s ohledem na § 31 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. Namísto posouzení dvou obligatorních podmínek pro aplikaci zákonného ustanovení postupoval žalovaný ve věci zcela nepřipustně výkladem soudního rozhodnutí způsobem, k němuž není oprávněn. Soudní výrok vyložil tak, že „*povinnost uložená soudem se vztahuje k užívání jmenovaných označení výhradně ve vztahu ke konkrétní tiskovině*", která je ve výroku specifikována. Soudní rozhodnutí pak nelze vykládat extenzivně v tom směru, že užívání jakékoliv ochranné známky obsahující slovní prvky „*Mladá fronta*" či MF pro periodika, bylo v rozporu s pravidly hospodářské soutěže. Uvedeným závěrem se žalovaný především dopustil hodnocení soudního výroku v otázce, o níž mu nepřísluší rozhodovat. Žalovaný není vůbec oprávněn posuzovat dosah soudního výroku o nekalosoutěžním jednání, a vykládat jej navíc se zřetelem k situaci osoby zúčastněné na řízení, například k tomu, že konkrétní periodikum se už nevydává, že osoba zúčastněná na řízení dobrovolně splnila soudní výrok, že napadená ochranná známka je starší, než protiprávní jednání osoby zúčastněné na řízení apod.

Žalovaný se v této souvislosti dále vůbec nevypořádal s uplatněným rozkladovým důvodem žalobce, který již v odůvodnění rozkladu uvedl, že každý soudní výrok ze žaloby na porušení práva, tj. žaloby na plnění, vychází z konkrétního skutku, v daném případě pak ze závadného užití konkrétního označení v hospodářské soutěži. Soudní výrok v žalobách na plnění se může týkat toliko konkrétního projevu závadného jednání. Jiným způsobem formulovat petit v případech, kdy dochází k neoprávněnému užívání označení, nelze. Závěr žalovaného, že soudní výrok se vztahuje právě jen na konkrétní závadné užití, by fakticky znamenal, že ustanovení § 31 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., budou v praxi nerealizovatelná, neboť každé takové nekalosoutěžní jednání lze vztáhnout jen k jeho konkrétnímu projevu. To jistě nebyl úmysl zákonodárce a sám žalovaný ve své praxi v jiném případě postupoval opačně (k tomu viz níže).

Citované ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. má zajistit, aby se výkon formálních práv nepřičil zásadám práva hmotného, vyčteným v § 44 ObchZ, jak sám žalovaný uvádí. Předmětné ustanovení tak nepochybně musí mít i sankční povahu. Užije-li soutěžitel označení, které tvoří ochrannou známku, způsobem zákonem reprobovaným, musí nést následky takového svého jednání, a to bez ohledu na to, zda ochranná známka, jejíž zrušení se

požaduje, je „zapsána s právem přednosti stojící řadu let zpátky, než bylo zahájeno vydávání jmenovaného týdeníku v roce 2003“. Soutěžitel (vlastník napadené ochranné známky) musel jako osoba znalá relevantního trhu být minimálně srozuměn s tím, že užívá nekale označení, které tvoří jeho ochrannou známku pro relevantní výrobky v hospodářské soutěži, což nalézací soud jednoznačně dovodil, a rovněž tak musel být srozuměn s tím, že takové jednání může pro něj mít následky předvídané zákonem. Nadto z rozsudku nalézacího soudu jednoznačně vyplývá, že se proti žalobě v pořadu práva bránil právě poukazem na to, že předmětné označení má chráněno rovněž řadou ochranných známek se staršími právy oproti známce žalobce. Za těchto okolností je návrh na zrušení ochranných známek, které spadají do rozsahu výroku nalézacího soudu, zcela důvodný i z hlediska sankční povahy předmětného zákonného ustanovení, neboť napadená ochranná známka fakticky sloužila k útoku na žalobce.

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu i se základní zásadou ovládající správní řízení, a to se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný si musel být vědom, že v předešlém případě aplikace § 31 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., postupoval na základě stejných skutkových a právních okolností zcela odlišně. Dne 1.7.2004 rozhodl ve věci č.j. 0-93965 tak, že napadenou ochrannou známku č. 183 175 Blastrak MORAVA dle § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., zrušil. Žalobce při nahlédnutí do spisu vztahujícímu se k tomuto případu zjistil, že navrhovatel předložil k návrhu pravomocné rozhodnutí Krajského obchodního soudu v Brně z 27. 1. 2000 č.j. 11 CmS 245/96-104. Výrok II tohoto rozsudku zní: „Žalovaný je povinen do 30 dnů od doručení tohoto rozsudku zdržet se označování svého zboží slovem „BLASTRAK“ nebo slovem s ním zaměnitelným a to jak na tomto zboží, tak i na obalech a všech souvisejících reklamních a jiných materiálech“. Z toho se podává, že se jedná o výrok na plnění, výrok neobsahující konkrétní ochrannou známku, nýbrž zavazující žalovaného zdržet se užívání označení. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že vlastník napadené ochranné známky jednal nekalosoutěžně, a to na základě zcela konkrétních pozitivně vyličených skutkových dějů. Rozsudek Krajského obchodního soudu potvrdil v této části posléze Vrchní soud v Olomouci dne 19.9.2002 pod č.j. 4Cmo 744/2000-152. Žalobce na základě těchto zjištění koncipoval nynější návrh na zrušení napadené ochranné známky shodně jako navrhovatel v předešlém případě. Žalovaný z tohoto hlediska pochybil dvakrát – za prvé nyní rozhodl na základě shodných, resp. obdobných soudních rozhodnutí o návrhu zcela opačně, a za druhé svůj odlišný postup v analogické věci nezdůvodnil a odlišné rozhodnutí nevysvětlil.

Žalobce shrnul, že úvahy žalovaného jsou neúplné, nesprávné a vybočují z mezí volného správního uvážení daných zákonnou úpravou obsaženou v § 31 odst. 2 a 3 zákona č. 441/2003 Sb. Napadené rozhodnutí tak je zjevně nezákonné a nadto jsou z výše označených důvodů v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Totéž platí i pro rozhodnutí Úřadu v prvním stupni, které je zdůvodněno fakticky shodně jako rozhodnutí druhoinstanční.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí převažuje názor, že reprobovaným užitím je dle názoru Vrchního soudu v Praze užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ v názvu periodika a nikoli užití stejných výrazů v ochranné známce. V rozsudku Vrchního soudu v Praze se výslovně uvádí: „Pro úplnost považuje odvolací soud za nutné uvést, že nejde v tomto řízení o omezení žalovaného (rozuměj a.s. Mladá fronta) v jeho právu užívat obchodní firmu a ochranné známky - není to nijak nutné, aby právě název tiskoviny žalovaného obsahoval slova Mladá fronta či jejich zkratku mf, žalovaný po celá léta po roce 1990 také tak (přes znění své obchodní firmy a zapsané ochranné známky) nečinil.“

Z uvedeného citátu je zřejmé, že Vrchní soud v Praze nepovažuje každou ochrannou známku obsahující slovní spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratku „MF“ za jednání nekalé soutěže, ale že za nekalosoutěžní jednání pokládá užívání označení periodika „MLADÁ FRONTA PLUS“, případně „MF MLADÁ FRONTA PLUS“, tj. periodika registrovaného pod č. E 14837. S ohledem na okolnost, že z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932 nevyplývá zřejmým způsobem, že by užívání napadené ochranné známky bylo nedovoleným soutěžním jednáním. Úřad usoudil, že nejsou splněny podmínky pro jejich zrušení ve smyslu § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb.

Žalobcovo tvrzení, že Úřad měl z moci úřední určit, která z činností, pro něž je napadená ochranná známka zapsána, je z pohledu rozsudku Vrchního soudu v Praze nekalosoutěžním jednáním, a v takto určeném rozsahu provést zrušení ochranné známky ve smyslu § 31 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., pokládá žalovaný za účelové. Pokud žalobce sám souhlasí s názorem Úřadu, že tomu nepřísluší rozhodnout, zda užívání ochranné známky naplňuje znaky nedovoleného soutěžního jednání, pak Úřadu nepřísluší ani hodnotit, zda tyto znaky má užívání známky ve vztahu ke konkrétní komoditě. Pokud soud nestanovil, že by užívání napadené ochranné známky znaky nekalosoutěžního jednání naplňovalo, nepřísluší Úřadu hodnotit, ve vztahu ke kterému výrobku či službě pokryté napadenou známkou jsou znaky nedovoleného soutěžního jednání naplněny.

K námitce, že Úřad porušil zásadu legitimního očekávání, které žalobce odvíjí od předchozího rozhodnutí Úřadu týkajícího se ochranné známky BLASTARK MORAVA, (správně má být BLASTRAK MORAVA) žalovaný v první řadě uvedl, že toto žalobní tvrzení je novum, které ve správním řízení uplatněno nebylo. Z tohoto důvodu nebyla v napadeném rozhodnutí ani odůvodněna neshoda v řešení obou případů. Žalovaný dále podotkl, že se nejednalo o skutkově shodné nebo podobné případy. Zatímco v případě ochranné známky BLASTRAK MORAVA Vrchní soud v Olomouci konstatoval, že souhlasí se závěry soudu prvního stupně, že žalovaný tím, že si zvolil obchodní jméno BLASTRAK - MORAVA, toto označení si nechal zaregistrovat jako obchodní známku a pojem BLASTRAK uvádí na svých reklamních materiálech a internetových stránkách jako označení služby, kterou poskytuje, případně označení výrobku, který nabízí slovy BLASTRAK - The Mobile, Shot Blast Machine, se dopustil nekalé soutěže, tj. výrok soudu se týkal přesně určené ochranné známky, v nyní projednávaném případě Vrchní soud v Praze konstatoval, že za nekalosoutěžní jednání pokládá užívání označení periodika registrovaného pod č. E 14837, tj. „MLADÁ FRONTA PLUS“, případně „MF MLADÁ FRONTA PLUS“, a jeho výrok se netýkal napadené ochranné známky.

Žalovaný je toho názoru, že správně interpretoval právní pojmy, které jsou obsahem právní normy vtělené do § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., a porovnal je s výrokem a odůvodněním rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 437/2008-932. S ohledem na to, že dle znění zákona tzv. technické zrušení ochranné známky může Úřad provést jen ve vztahu k ochranné známce, jejíž užívání soud označí za nedovolené soutěžní jednání, a žalobcem předložený rozsudek Vrchního soudu v Praze nekonstatoval, že by užívání napadené ochranné známky bylo takovým nedovoleným jednáním, nebyla splněna zákonná podmínka pro provedení tzv. technického zrušení napadené ochranné známky.

Osoba zúčastněná na řízení se připojila k návrhu žalovaného na zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření k věci samé uvedla, že ochranná známka Blastrak MORAVA byla podle § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., zrušena v návaznosti na pravomocný rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19.9.2002 č.j. 4 Cmo 744/2000-152, ve kterém bylo konstatováno,

že užíváním ochranné známky Blastrak MORAVA se žalovaná společnost dopustila nekalosoutěžního jednání, a byla jí proto soudem uložena povinnost zdržet se označování svého zboží slovem „BLASTRAK" nebo označením s ním zaměnitelným. Žalobce ovšem nesprávně dovozuje, že z tohoto soudního rozhodnutí vyplývají stejné právní důsledky jako z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 437/2008-932 ze dne 11.5.2010, na kterém byl založen žalobcův návrh na zrušení napadené ochranné známky. Zásadní rozdíl mezi oběma soudními rozhodnutími je přitom zcela zjevný porovnáním jejich výroků. Rozhodnutí ve věci Blastrak totiž žalovanému ukládá povinnost zdržet se jakéhokoli užívání tohoto označení, včetně označení s ním zaměnitelných. Jde tedy o všeobecnou povinnost zákazu užívání předmětného označení. V takovém případě je jen logické, že Úřad vyhověl návrhu na výmaz ochranné známky tvořené takovým označením z rejstříku ochranných známek, jelikož zápis a existence ochranné známky, jejíž užívání bylo soudně zakázáno, postrádá jakýkoli smysl. Z příslušného soudního rozhodnutí lze kromě toho v podstatě dovodit, že už samotná registrace označení „Blastrak" jako ochranné známky byla soudem považována za první krok směřující k nekalosoutěžnímu jednání. Nic podobného ovšem nelze říci o projednávaném případě, kde osoba zúčastněná na řízení vlastní prioritní práva k označení „Mladá fronta", resp. „Mf". Kromě toho je označení „Mladá fronta" součástí firmy osoby zúčastněné na řízení, a to již od roku 1993. Užívání označení „Mladá fronta" pro vydávání periodických publikací je s osobou zúčastněnou na řízení spojeno již téměř 70 let, neboť ta je právním nástupcem Vydavatelství a nakladatelství Mladá fronta, které pod uvedeným názvem „Mladá fronta" vydávalo periodika již od roku 1945. Paušální zákaz užívání označení „Mladá fronta" by tedy ve svém důsledku znamenal rovněž zákaz užívání firmy osoby zúčastněné na řízení zapsané v Obchodním rejstříku. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ani při nejextenzivnějším výkladu nelze takový úmysl zákazu užívání firmy osoby zúčastněné na řízení dovodit. Soud ve výroku toliko uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost zdržet se užívání slovního spojení "MLADÁ FRONTA" a/nebo zkratky "MF" v názvu i ve zkráceném názvu jí vydávaného periodika, evidovaného Ministerstvem kultury České republiky pod evidenčním číslem E 14837, nehledě na formu grafického vyjádření. Ze znění výroku soudu je na první pohled zřejmé, že zákaz užívání uvedeného označení směřuje ke konkrétnímu, detailně specifikovanému periodiku, neboť právě a pouze ve vztahu k němu bylo soudem shledáno, že se žalovaný dopustil nekalosoutěžního jednání. Pro odstranění veškerých pochybností o správnosti tohoto závěru soud v odůvodnění rozsudku na str. 8 (druhý odstavec) uvedl: „*Pro úplnost považuje odvolací soud za nutné uvést, že nejde v tomto řízení o omezení žalovaného v jeho právu užívat obchodní firmu (Mladá fronta a.s.) a ochranné známky; není nijak nutné, aby název tiskoviny žalovaného obsahoval slova Mladá fronta či jejich zkratku mf [...].*" Kdyby měl soud v úmyslu zakázat osobě zúčastněné na řízení jakékoli užívání označení „Mladá fronta", resp. „Mf", zcela určitě by v tom smyslu jednoznačně a jasně formuloval výrok svého rozhodnutí. Nelze proto než konstatovat, že Úřad jednoduchou logickou úvahou dospěl k jedinému možnému závěru, a sice že rozhodnutí Vrchního soudu v Praze neukládá osobě zúčastněné na řízení paušální a absolutní zákaz užívání označení „Mladá fronta".

Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že žalobce si podle ní plete logický výklad soudního rozhodnutí se správním uvážením. V rámci správního uvážení lze posuzovat např. otázku pravděpodobnosti záměny dvou kolizních ochranných známek, nikoli prostý úsudek o aplikovatelnosti určitého soudního rozhodnutí ve správním řízení. Není proto relevantní žalobcovo tvrzení, že Úřad vybočil z mezí správního uvážení. Úřad jednoduchou úvahou dospěl k logickému závěru, že rozsudek Vrchního soudu v Praze, na němž žalobce postavil svůj návrh na zrušení napadené ochranné známky, nemůže být podkladem pro zrušení a výmaz jakékoli, resp. každé ochranné známky osoby zúčastněné na řízení, která obsahuje prvek „Mladá fronta" nebo „MF". Tento svůj závěr Úřad dostatečným způsobem odůvodnil,

když konstatoval, že z výroku ani odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývá, že jakékoli užívání citovaných označení pro tiskoviny nebo jiné výrobky je nekalosoutěžním jednáním. Žalobce se však přesto snaží vyvolat dojem, že z rozhodnutí Úřadu není zřejmé, proč a jakým způsobem dospěl ke svému rozhodnutí. Úvaha Úřadu je přitom zcela logická a transparentní a odůvodnění jeho rozhodnutí jasným způsobem osvětluje, z jakých důvodů Úřad takto rozhodl.

Argumentace, v níž žalobce vytýká žalovanému, že se v rozhodnutí nezabýval posouzením toho, ve vztahu ke kterým výrobkům či službám je užívání předmětných označení (Mladá fronta; Mf) nekalosoutěžním jednáním, je dle osoby zúčastněné na řízení pozoruhodná, neboť žalobce na jedné straně tvrdí, že Úřad se dopouští nepřipustného výkladu soudního rozhodnutí, na straně druhé ovšem po Úřadu požaduje, aby se vyjadřoval k otázkám, které skutečně přísluší výlučně soudu, a sice posouzení toho, které jednání a v jakém rozsahu má povahu nekalosoutěžního jednání. V následujícím textu žaloby totiž žalobce zcela protichůdně (ovšem tentokrát správně) tvrdí, že Úřad vůbec není oprávněn posuzovat dosah soudního výroku o nekalosoutěžním jednání. Z uvedeného je patrné, že argumentace žalobce je čistě účelová a zcela závisí na tom, co je zrovna příznivě pro jeho vlastní zájmy.

Ustanovení § 31 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., nelze vykládat v tom smyslu, že Úřad má sám posoudit rozsah nekalosoutěžního jednání ve vztahu k zapsaným výrobkům a/nebo službám, ale tak, že pokud ze soudního rozhodnutí vyplývá, že důvod ke zrušení z titulu nekalosoutěžního jednání je dán pouze u některých výrobků nebo služeb, Úřad provede zrušení jen v tomto rozsahu. Rozsudek Vrchního soudu v Praze však za nekalosoutěžní jednání označil užívání označení „Mladá fronta“, resp. „Mf“ jen ve vztahu k jednomu konkrétnímu výrobku, a proto by bylo nepřipustné a v rozporu s předmětným soudním rozhodnutím, jakož i se zákonem, pokud by Úřad přistoupil k plošnému zrušení všech ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, které obsahují uvedená označení.

V závěru svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení uvedla, že od vydání rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 437/2008-932 došlo k významné změně v právním stavu, z něhož citovaný rozsudek vycházel. Úřad v prvním stupni rozhodl o prohlášení neplatnosti ochranných známek žalobce č. 174995 („Mladá fronta DNES“) a č. 174996 („MLADÁ FRONTA DNES“). Existence těchto ochranných známek, resp. jejich užívání žalobcem pro jím vydávaný deník Mladá fronta DNES, byly přitom klíčovým faktorem v rozsudku Vrchního soudu v Praze; lze říci, že na těchto ochranných známkách bylo rozhodnutí soudu postaveno. Za situace, kdy s velkou mírou pravděpodobnosti budou žalobci práva k ochranným známkám „Mladá fronta DNES“, a tedy k užívání tohoto označení pro žalobcův deník se zpětnou platností (ex tunc) odejmuta, stane se citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze v podstatě obsoletní.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., v řízení zahájeném na návrh podaný do 6 měsíců od právní moci soudního rozhodnutí, podle něhož je užití ochranné známky

nedovoleným soutěžním jednáním, Úřad tuto ochrannou známku zruší. Lhůtu k podání návrhu na zrušení nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle § 31 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., je-li důvod zrušení pouze ve vztahu k některým z výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka zapsána, Úřad ochrannou známku zruší v rozsahu těchto výrobků nebo služeb.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Soud předně neshledal opodstatněnými tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je založeno na neúplném zjištění skutkového stavu, vybočuje z mezí volného správního uvážení a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jedinými skutkovými zjištěními, která jsou pro vydání napadeného rozhodnutí relevantní, byla zjištění o existenci napadené ochranné známky, rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 437/2008-932 ze dne 11.5.2010 a obsahu tohoto soudního rozhodnutí. Z těchto zjištění správní orgány obou stupňů při rozhodování ve věci samé vyšly, a proto jim nelze vytýkat, že skutkový stav zjistily neúplně. Námitka, že napadené rozhodnutí vybočuje z mezí volného správního uvážení, je zcela lichá, protože při aplikaci § 31 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., se správní uvážení vůbec neuplatňuje. Nastane-li situace předvídaná v hypotéze tohoto zákonného ustanovení, nemá Úřad žádný prostor pro správní uvážení, jak dále postupovat – zákon jednoznačně stanoví, že v takovém případě je Úřad povinen ochrannou známku zrušit. Napadené rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je možné bez obtíží seznat, na základě jakých úvah orgán rozhodující o rozkladu přisvědčil závěru správního orgánu I. stupně o nedůvodnosti návrhu žalobce na zrušení napadené ochranné známky. Stručně řečeno, orgán rozhodující o rozkladu se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že výrok žalobcem předloženého rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 437/2008-932 ze dne 11.5.2010 na užívání napadené ochranné známky nedopadá, neoznačuje její užití pro zapsané výrobky a služby za nedovolené soutěžní jednání, a proto na jeho základě nelze napadenou ochrannou známku zrušit. S tímto klíčovým závěrem žalovaného správního orgánu se ztotožnil i soud.

Není pravdou, že se žalovaný při rozhodování v daných věcech dopustil nepřipustné modrace soudního rozhodnutí (míněno předmětného rozsudku Vrchního soudu v Praze). Žalovaný závěry tohoto soudního rozhodnutí nepřezkoumával (ve smyslu posuzování jejich správnosti či souladu se zákonem), ani je nijak nemoderoval a nemodifikoval. Byl si dobře vědom toho, že *„nemá pravomoc k rozhodnutí, zda určité jednání je či není nedovoleným soutěžním jednáním, neboť takový závěr může vyslovit právě jen soud“*, což také v napadeném rozhodnutí výslovně deklaroval. Jeho povinností však bylo zjistit, zda předmětné soudní rozhodnutí skutečně označuje užití napadené ochranné známky ve vztahu k chráněným výrobkům nebo službám za nedovolené soutěžní jednání. To ostatně připouští i sám žalobce.

Správní orgány obou stupňů při rozhodování ve věci samé nepochybně vyšly z toho, že napadená ochranná známka je (kromě jiných prvků) tvořena slovním prvkem „mf“, jehož další užívání v názvu konkrétního periodika zakazuje osobě zúčastněné na řízení předmětný rozsudek Vrchního soudu v Praze. Protože ale žalovaný zjistil, že výrok tohoto soudního rozhodnutí (ve světle závěrů obsažených v jeho odůvodnění) neoznačuje za nekalosoutěžní jednání *užití napadených ochranných známek* pro zapsané výrobky a služby, ale výlučně *užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „Mf“ v názvu i ve zkráceném názvu*

konkrétního periodika vydávaného osobou zúčastněnou na řízení, shledal žalobcův návrh na zrušení napadené ochranné známky neoprávněným. Závěrem, že předmětné soudní rozhodnutí vůbec nedopadá na *užívání ochranné známky* ve znění „mf“, žalovaný s použitím jiných slov, nicméně zcela zřetelně a srozumitelně, vyjádřil své přesvědčení, že podle zmíněného rozhodnutí soudu *není* užívání napadené ochranné známky pro zapsané výrobky či služby nedovoleným soutěžním jednáním. Námitka, ve které mu žalobce s poukazem na § 31 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., vytýká, že v odůvodnění rozhodnutí nezjistil a nestanovil, pro které výrobky či služby *je* užívání těchto označení nedovoleným soutěžním jednáním, je tudíž neopodstatněná. Jestliže žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že žalobcem předložený rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 437/2008-932 ze dne 11.5.2010 na užívání napadené ochranné známky vůbec nedopadá (neoznačuje jejich užití pro zapsané výrobky a služby za nekalosoutěžní jednání), z logiky věci ani nemohl v napadeném rozhodnutí uvést výčet výrobků či služeb, pro které je dle uvedeného soudního rozhodnutí užívání napadené ochranné známky nedovoleným soutěžním jednáním.

Konstatování žalovaného, že *„povinnost uložená soudem se vztahuje k užívání jmenovaných označení výhradně ve vztahu ke konkrétní tiskovině“*, není nepřipustným hodnocením výroku předmětného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze strany správního orgánu, jak tvrdí žalobce. Jedná se o pravdivé shrnutí obsahu výroku soudního rozhodnutí, který vskutku spojuje povinnost zdržet se užívání slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ s konkrétním periodikem označeným příslušným evidenčním číslem, resp. s názvem tohoto periodika. Na tomto místě je třeba uvést, že soud – na rozdíl od žalovaného – nepovažuje za zásadní to, že předmětný rozsudek Vrchního soudu v Praze ve výroku zmiňuje konkrétní periodikum, ale především tu skutečnost, že za nedovolené nekalosoutěžní jednání označuje výlučně užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ a/nebo zkratky „MF“ **jakožto názvu** určitého periodika. Tento závěr soud výslovně zopakoval na několika místech odůvodnění svého rozsudku: *„Pak ovšem uvedení na trh periodika s názvem, v němž je spojení Mladá fronta obsaženo, jednoznačně navozuje souvislost nově zaváděného týdeníku s deníkem.“* „....., pak volba názvu zahrnující spojení Mladá fronta pro nově na trh zaváděný týdeník znamená nepochybně snahu využít pro jeho snadnější prosazení na trhu známost deníku žalobce....“, *„Žalovaný nebyl nijak nucen pro svůj týdeník takový název (obsahující slovní spojení Mladá fronta či zkratku mf toto spojení jednoznačně evokující) zvolit, svým jednáním tak porušil stav dlouhodobě zde nastolený a dodržovaný oběma účastníky, jenž je založen na tom, že **název Mladá fronta pro periodikum je oprávněn užívat žalobce.**“* „Odvolací soud uzavřel, že žalovaný vytýkaným jednáním jednal v rozporu s dobrými mravy soutěže, neboť tím využil pro sebe známost označení Mladá fronta u veřejnosti **jako názvu deníku** a přisvojil si tak soutěžní výkony jiného,“ „Pokud pak projevem jednání nekalé soutěže žalovaného je právě užití označení Mladá fronta či mf v názvu týdeníku, pak uložení povinnosti zdržet se tohoto jednání se jeví jako jedině možným prostředkem nápravy tím navozeného závadného stavu.“ Z citovaných vět je nade vší pochybnost zřejmé, že soud shledal nekalosoutěžní, zákonem reprobované jednání toliko v užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ či zkratky „mf“ **v názvu** daného periodika, a že za dostatečnou „sankci“ považoval uložení povinnosti osobě zúčastněné na řízení zdržet se dalšího jednání spočívajícího v užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ či zkratky „mf“ jako názvu jí vydávaného periodika.

Lze oprávněně předpokládat, že tytéž závěry by soud vyslovil i ve vztahu ke kterémukoliv jinému periodiku vydávanému osobou zúčastněnou na řízení, neboť neexistuje rozumný důvod, pro který by vytýkané jednání mělo být nekalosoutěžním pouze ve vztahu k jedinému periodiku a k jiným nikoliv. To ovšem nic nemění na tom, že Vrchní soud v Praze

neoznačil za nekalosoutěžní jednání užití napadené ochranné známky jako takové. Z odůvodnění jeho rozhodnutí naopak výslovně plyne, že neměl nikterak v úmyslu omezit osobu zúčastněnou na řízení v jejím právu užívat napadenou ochrannou známku. Tento záměr soud zřetelně vyjádřil na straně 8 rozsudku v odstavci, na který právem poukazuje jak žalovaný, tak osoba zúčastněná na řízení („*Pro úplnost považuje odvolací soud za nutné uvést, že nejde v tomto řízení o omezení žalovaného v jeho právu užívat obchodní firmu a ochranné známky – není nijak nutné, aby právě název tiskoviny žalovaného obsahoval slova Mladá fronta či jejich zkratku mf...*“).

Podle žalobcem předloženého rozsudku Vrchního soudu v Praze je tedy nekalosoutěžním jednáním toliko užití slovního spojení „MLADÁ FRONTA“ či zkratky „mf“ **v názvu** daného periodika, nikoliv užití napadené ochranné známky obecně. Vzhledem k tomu, že napadená ochranná známka je tvořena též slovním prvkem „mf“, jistě nemůže být součástí názvu daného periodika, jiné její užití však zakázáno není. Osobě zúčastněné na řízení tak nic nebrání umístit napadenou ochrannou známku na svých výrobcích (či poskytovaných službách), a to včetně vydávaných periodik, či na jejich obalech, bude-li respektovat jedinou soudem uloženou povinnost, a sice že se nesmí jednat o *součást názvu* jí vydávaného periodika. I při takovém užití, tj. při užití na jiném místě než v názvu periodika, bude napadená ochranná známka nepochybně způsobilá plnit svou základní funkci uvedenou v § 1 zákona č. 441/2003 Sb., tj. umožní spotřebitelům odlišit výrobky osoby zúčastněné na řízení od výrobků nebo služeb jiných soutěžitelů.

Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než přitakat závěru žalovaného, že předmětný rozsudek Vrchního soudu v Praze nelze vykládat tak, že v rozporu s pravidly hospodářské soutěže je užívání jakékoli ochranné známky osoby zúčastněné na řízení obsahující slovní prvky „Mladá fronta“ či „MF“ pro periodika.

Jedinou rozhodnou skutečností při posuzování důvodnosti návrhu na zrušení ochranné známky podaného podle § 31 odst. 2 a 3 zákona č. 441/2003 Sb., je to, zda podle soudního rozhodnutí, o které se návrh opírá, je užití napadené ochranné známky nedovoleným soutěžním jednáním, a popřípadě v jakém rozsahu. To, zda osoba zúčastněná na řízení konkrétní periodikum stále vydává, či zda dobrovolně splnila soudní výrok, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní, stejně jako „stáří“ napadené ochranné známky. Poukaz orgánu rozhodujícího o rozkladu na to, že „mnohé z takových známek (míněno známek obsahujících slovní prvky „Mladá fronta“ či „Mf“) požívají práva přednosti sahající řadu let zpátky, než bylo zahájeno vydávání jmenovaného týdeníku v roce 2003“, jde tedy mimo rámec nosných důvodů rozhodnutí, a proto nemůže nijak ovlivnit závěr soudu o souladu napadeného rozhodnutí se zákonem.

Neobstojí ani námitka, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s uplatněným rozkladovým důvodem žalobce, že každý soudní výrok ze žaloby na porušení práva, tj. žaloby na plnění, vychází z konkrétního skutku, v daném případě pak ze závadného užití konkrétního označení v hospodářské soutěži. Žalovaný se tímto rozkladovým důvodem zabýval, přičemž poukázal na přípustnost určovací žaloby v případě, je-li dán naléhavý právní zájem na určení. Tím popřel tvrzení žalobce, že se v dané věci nemohl domáhat určovacího výroku, ale mohl žalovat výhradně na plnění. Žalovanému (a ani soudu rozhodujícímu v tomto řízení) jistě nepřísluší posuzovat vhodnost žalobního petitu, který žalobce uplatnil v řízení, jež vyústilo ve vydání rozsudku Vrchního soudu v Praze č.j. 3 Cmo 437/2008-932 ze dne 11.5.2010, z hlediska cíle, jehož žalobce hodlal v tomto řízení dosáhnout. Nepopíratelnou skutečností však je, že výrok soudního rozsudku v řízení, jehož předmětem je posouzení toho,

zda je určité jednání nesoutěžním či nikoliv, může znít zcela jinak, než zní výrok předmětného rozsudku Vrchního soudu v Praze. Důkazem toho je i žalobcem zmiňované rozhodnutí Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 27.1.2000 č.j. 11 CmS 245/96-104 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19.9.2002 č.j. 4 Cmo 744/2000-152. Zmíněné rozhodnutí Krajského obchodního soudu v Brně neuložilo žalované straně povinnost zdržet se užívání určitého označení toliko *vnázvu* určitého periodika, jako tomu bylo v případě předmětného rozsudku Vrchního soudu v Praze, ale mělo mnohem širší dopad – uložilo žalovanému povinnost zdržet se (jakéhokoliv) označování svého zboží slovem „BLASTRAK“, a to jak na tomto zboží, tak i na obalech a všech souvisejících reklamních a jiných materiálech. Uložení takové povinnosti žalované straně zcela znemožnilo jakékoliv užití její ochranné známky ve znění „Blastrak Morava“ ve vztahu k jí produkovánému zboží. Vzhledem k tomuto zásadnímu rozdílu mezi výrokem předmětného rozsudku Vrchního soudu v Praze a výrokem rozsudku Krajského obchodního soudu v Brně ze dne 27.1.2000 č.j. 11 CmS 245/96-104 je neopodstatněná také námitka, v níž žalobce vytýká žalovanému porušení zásady legitimního očekávání a nerespektování předchozí správní praxe. Rozhodnutí Úřadu ve věci ochranné známky „Blastrak Morava“, nezakládá závaznou správní praxi, kterou by byl Úřad povinen respektovat při vydání napadeného rozhodnutí, neboť vychází ze zásadně odlišného soudního rozhodnutí, než které předložil žalobce v nyní projednávaných věcech, a z téhož důvodu nemohlo založit legitimní očekávání žalobce, že Úřad při posouzení jeho návrhu na zrušení napadené ochranné známky rozhodne shodně, jako rozhodl ve věci ochranné známky „Blastrak Morava“.

Soud na okraj dodává, že rozhodnutí Úřadu ve věci ochranné známky „Blastrak Morava“ je kromě jiného rovněž důkazem toho, že ustanovení § 31 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., jsou realizovatelná v praxi.

Lze uzavřít, že právní posouzení věci žalovaným bylo v souladu se zákonem. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. února 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková